

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Ing. L. P., Ph.D.**
bytem X

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřízení stížnosti žalobce ze dne 15. 12. 2023, ve znění jejího doplnění ze dne 1. 3. 2024, vedené pod č. j. UOOU-05029/23

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku rozhodl o stížnosti žalobce ze dne 15. 12. 2023, ve znění jejího doplnění ze dne 1. 3. 2024, vedené pod č. j. UOOU-05029/23.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský soud v Praze se v nynější věci zabýval dalším případem vyřizování stížnosti žalobce ve smyslu čl. 77 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (GDPR). Nynější žaloba se týká vyřízení stížnosti z 15. 12. 2023, kterou žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

doplňoval dne 1. 3. 2024 a již se domáhal prověření podezření na porušení právních předpisů na ochranu osobních údajů, soukromí a práva na rodinný život při zpracování osobních údajů Digitální a informační agenturou (DIA), a to v souvislosti s využíváním služby reCAPTCHA na jí vedených webových stránkách <https://www.czechpoint.cz/> při žádosti o vyzvednutí dokumentu z úschovny Czech POINT.

II. Žaloba

2. V podané žalobě se žalobce domáhal na základě čl. 78 odst. 2 GDPR ochrany před nečinností žalovaného spočívající v tom, že ke dni podání žaloby nerozhodnul o jeho stížnosti. V žalobním petitu navrhl, aby soud žalovaného zavázal rozhodnout o jeho stížnosti ve lhůtě 30 dnů od doručení rozsudku. Uvedl, že dne 2. 4. 2024 bezúspěšně požádal o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), byť podle něj čl. 78 odst. 2 GDPR uplatnění správní ochrany nevyžaduje (ani mu ovšem nebrání).
3. Ve zbytku (stručné) žalobní argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 16. 9. 2024, č. j. 1 As 71/2024 - 53. NSS v něm podle žalobce s odkazem na § 71 odst. 3 správního řádu jednoznačně uzavřel, že žalovaný musí o stížnosti podle čl. 77 GDPR rozhodnout do 30 dnů od jejího podání, resp. do 60 dnů za splnění dalších podmínek. Žalovaný se stížností nesprávně zachází jako s podnětem (viz informace žalovaného o stavu řešení stížnosti z 14. 6. 2024). NSS v uvedeném rozsudku takové dokumenty nenahlížel jako informace o pokroku v řešení stížnosti. O stížnosti tak mělo být dávno rozhodnuto. Žalovaný přitom stran stížnosti ani nezahájil správní řízení. Postup žalovaného porušuje právo žalobce na soukromí, respektování soukromého a rodinného života a obydlí, řádnou správu, spravedlivý proces a právo být vyslyšen ve smyslu Listiny základních práv a svobod (Listina), Listiny základních práv EU, Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, GDPR a správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením o své nečinnosti a navrhl zamítnutí žaloby.
5. Uvedl, že šetření stížnosti stále probíhá. Dne 29. 2. 2024 požádal DIA dle § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), o poskytnutí vysvětlení. Následně žalobce dne 1. 3. 2024 a dále dne 14. 6. 2024 informoval o pokroku v řešení stížnosti. Rovněž vyřídil žádosti žalobce podle § 80 správního řádu z 14. 2. 2024 a 2. 4. 2024. Dodal, že část stížnosti předá k šetření irskému dozorovému úřadu.
6. Pokud jde o proces vyřizování stížností podle čl. 77 GDPR, upozornil na judikaturní vývoj (v obdobných věcech žalobce), který zpochybnil dosavadní praxi žalovaného. NSS v rozsudku sp. zn. 1 As 71/2024 totiž pro žalovaného překvapivě dovodil, že o stížnostech dle čl. 77 GDPR se rozhoduje v řízení o žádosti podle Hlavy VI správního řádu, a to ve lhůtách dle § 71 odst. 3 správního řádu bez ohledu na tříměsíční lhůtu pro informování subjektu údajů o pokroku či výsledku řešení stížnosti podle přímo aplikovatelného čl. 78 odst. 2 GDPR. Žalovaný v tomto směru uvedl, že s omezenými personálními kapacitami čelí značnému počtu stížností. Není proto schopen stížnosti řádně prošetřit a věcně o nich rozhodnout ve lhůtách podle § 71 odst. 3 správního řádu. Dále uvedl, že s ohledem na předání stížnosti žalobce do Irska nelze bez postupu irského dozorového úřadu uvažovat o jejím zamítnutí. Sám žalovaný se pak dále zabývá druhou částí stížnosti – jejím doplněním z 1. 3. 2024. V něm žalobce tvrdil porušení práva na přístup k osobním údajům podle čl. 15 Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

GDPR, resp. obdržení doprovodných informací o zpracování v čl. 15 odst. 1 písm. a) až h) GDPR ze strany DIA. Žalovaný bude řešit rozsah povinnosti správce poskytnout informace nad rámec čl. 15 GDPR.

7. Závěrem žalovaný obecně dodal, že rozsudek NSS sp. zn. 1 As 71/2024 bez podrobností nastiňuje tři základní principy (1. řízení o stížnosti podle čl. 77 GDPR u žalovaného je řízením o žádosti; 2. výsledkem takového řízení má být rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu a 3. na vydání takového rozhodnutí se aplikují lhůty podle § 71 odst. 3 správního řádu). Nezabýval se ale otázkou vztahu návrhového řízení o stížnosti (žádosti) subjektu údajů a možných postupů žalovaného vůči správci či zpracovateli osobních údajů. Nevyřešil ani otázku dopadu lhůt v § 71 odst. 3 správního řádu a procesních práv účastníků na reálné možnosti žalovaného vydat v jejich rámci rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu (zejména, shledá-li stížnost oprávněnou). Dále se nezabýval požadavky na stížnost jako žádost podle § 44 a § 45 správního řádu a formulací výroku „pozitivního“ (vyhovujícího) rozhodnutí o ní. Žalovaný musí v důsledku závěrů NSS improvizovat (např. přerušit řízení o stížnosti do vyřešení předběžných otázek), zvláště u již probíhajících šetření. Výsledkem je snížení standardu ochrany osobních údajů. Při dodržení všech postupů označil za nereálné vyřídit stížnost ve lhůtě 30 dnů (nebo i 60 dnů). Navíc je zřejmé, že v tomto případě zvolený postup podle § 3 kontrolního řádu je vhodný k objasnění skutkového stavu, a to i s ohledem na povinnou součinnost kontrolovaného.

IV. Replika žalobce a další průběh řízení

8. Žalobce ve své replice z 2. 1. 2025 setrval na tom, že žalovaný je (bez zavinění žalobce) nečinný, resp. stížností se zřejmě nezabývá. Místo toho otevřel paralelní proces, o kterém občas zasílá informace, ze kterých ale nelze zjistit, co konkrétně a proč řeší. Tento vedlejší proces ale není pro vyřízení stížnosti nijak významný a ani nutný. S ohledem na sedmiletou praxi vyřizování stížností je absurdním tvrzení o potřebě aplikovat improvizované postupy. Není úkolem soudů dávat instrukce, žalovaný si musí sám vyložit právní předpisy pro jeho konzistentní přístup a ochranu oprávněných zájmů dotčených subjektů.
9. Řeší-li žalovaný stížnost postupem podle § 3 kontrolního řádu, žalobce v rámci něj nemá procesní postavení. NSS v rozsudku sp. zn. 1 As 71/2024 přitom odmítl, že by stížnost podle čl. 77 GDPR byla podnětem. Žalobce není podatelem podnětu k provedení kontroly, ale naopak je žadatelem o rozhodnutí o jeho stížnosti. Dochází-li přitom k rozhodování o stížnosti na základě § 141 správního řádu, jsou v takovém správním řízení stranami jak podatel stížnosti, tak obviněný správce. To, že žalobce nemá procesní postavení (ani práva) v rámci prováděné kontroly, je v rozporu s bodem 143 preambule GDPR [k tomu odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (SDEU) z 12. 1. 2023 ve věci C-132/21, *Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság*, bod 41]. Pokud žalovaný takové otázky řeší v paralelních procesech bez účasti stěžovatele, pak by jejich posouzení nemohlo být podrobeno soudnímu přezkumu. Realizací kontrol žalovaný stížnosti neřeší, navíc vede k nemožnosti domáhat se soudní ochrany před jeho nečinností. Upozornil přitom, že NSS nebral zřetel na zasílané informace žalovaného o průběhu řízení a limit pro podání nečinnostní žaloby určil 30 dnů + 1 rok (resp. 60 dnů + 1 rok) bez možnosti prodloužení.
10. Pokud jde o nynější stížnost, upozornil, že o jejím předání do Irska byl informován až po podání žaloby, přičemž řízení nebylo přerušeno. Součinnost z Irska podle žalobce není potřebná, ostatně ve stížnosti záměrně žádného přeshraničního správce nezmínil. Jejím cílem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

je zjistit, zda DIA dodržuje povinnosti. Pokud by mělo být správní řízení prodlouženo pro dožádání do ciziny ve smyslu § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu, pak dle § 13 odst. 6 správního řádu je třeba aplikovat zvláštní právní předpisy (nejspíše kapitolu VII GDPR – *Spolupráce a jednotnost*). I v tomto případě by nic nebránilo aplikovat nanejvýš tři měsíční lhůtu dle čl. 78 GDPR. V rozporu se závěry NSS pak žalovaný na žalobce nepohlíží jako na dotčenou osobu a řeší paralelní procesy, nikoliv sporné řízení podle § 141 správního řádu, čímž je nečinný. Žalovaný se navíc nesprávně domníval, že měl lhůtu 3 měsíců. NSS v rozsudku sp. zn. 1 As 71/2024 - 53 dal žalobci za pravdu, že je třeba přihlídnout k českému limitu. GDPR stanoví minimální požadavky, které národní legislativa může zpřísnit. Žalovaný měl do 30 dnů od obdržení stížnosti o ní rozhodnout. Dne 14. 2. 2024 vypršela lhůta 60 dnů, aniž žalovaný o stížnosti rozhodl, byl tak nečinný. Navíc komunikace žalovaného je zmatečná, neinformoval o právním rámci vedeného správního řízení a nepoučil žalobce o právech a povinnostech.

11. V další části své repliky zopakoval svoji argumentaci v žádosti, týkající se jiné věci a možnost postupu dle § 141 správního řádu. Žalovaný by si měl ujasnit, jaké správní řízení vlastně vede, do té doby fakticky svoji činnost pouze předstírá. Upozornil, že čl. 78 GDPR nad rámec čl. 77 GDPR upravuje možnost podat žalobu, pokud se žalovaný stížností fakticky nezabývá. Žalovaný sice posílá dokument „*Informace o stavu řešení stížnosti*“, nelze ale určit, jaké konkrétní kroky provedl a jak souvisí se stížností. Bezpředmětná je v tomto smyslu polemika žalovaného, zda lze stihnout vydat rozhodnutí do 60 dnů. Závěrem uvedl, že důvodnost žaloby závisí na výkladu práva Evropské unie a zásady rovnocennosti a efektivity. Soud by se podle žalobce měl obrátit na SDEU s předběžnými otázkami, jež formuloval a jež se týkaly otázky zahájení řízení, lhůty k vydání rozhodnutí atd.
12. Soud posléze s ohledem na § 81 odst. 1 s. ř. s. dne 24. 1. 2025 vyzval žalobce a žalovaného ke sdělení aktuálního stavu věci. Žalobce reagoval sdělením ze dne 29. 1. 2025, že žalovaný o stížnosti doposud nerozhodl. Naposledy s žalobcem komunikoval sdělením z 12. 12. 2024 s informací o předání části stížnosti dozorovému úřadu Irska. Správní řízení ale nepřerušil, zahraniční vyšetřování je podle žalobce navíc nadbytečné. Téhož dne na výzvu soudu reagoval i žalovaný. Trval na nedůvodnosti žaloby a dále na tom, že není nečinný.
13. V reakci na repliku dále uvedl, že nepřinesla nic nového, žalovaný se s obdobnými argumenty již vypořádal (ať již v rámci tohoto řízení nebo v jiných řízeních žalobce, např. pod sp. zn. 15 A 46/2024). Zbytek repliky je argumentačně irrelevantní (směšuje postavení a procesní práva stěžovatele podle čl. 77 GDPR ve smyslu rozsudku NSS sp. zn. 1 As 71/2024 na jedné straně a na straně druhé podatele podnětu k provedení kontroly, který ale v rámci kontroly nemá procesní postavení). Žalovaný mu pak takové postavení nemůže nad rámec zákonných mezí přiznat z vlastní vůle, jednal by tím v rozporu s čl. 2 Ústavy. Žalovaný zopakoval potřebu vést paralelní postupy k vedení případného řízení o stížnosti podle čl. 77 GDPR (ať jde o kontrolu podle kontrolního řádu nebo o přestupkové řízení). S ohledem na závěry citovaného rozsudku nelze akceptovat požadavek žalobce na vedení sporného řízení podle části třetí správního řádu. Ostatně, ve smyslu § 141 správního řádu není ani žalovaný zákonem, resp. GDPR, zmocněn k jeho vedení, nejedná se ani o spor z veřejnoprávních smluv. Není pravdou ani to, že by žalobce neměl možnost soudní ochrany – může podat občanskoprávní žalobu přímo proti správci/zpracovateli dle čl. 79 GDPR.
14. Ke stížnosti pak konkrétně uvedl, že službu reCAPTCHA v tomto případě provozuje společnost Google Ireland, příslušným dozorovým úřadem ve vztahu ke zpracování Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

osobních údajů žalobce prováděnému společností Google je dle čl. 56 GDPR irský dozorový úřad, kterému žalovaný dne 22. 11. 2024 věc předal. Spolupráce dozorových úřadů podle kapitoly VII GDPR ale není dožádáním podle § 13 odst. 6 správního řádu. Irský dozorový úřad (jako vedoucí dozorový úřad) postupuje při prošetřování stížnosti podle GDPR a podle irské (vnitrostátní) právní úpravy. Žalovaný je v postavení dotčeného dozorového úřadu a má tak omezené možnosti ovlivnit postup vedoucího dozorového úřadu ani mu nemůže stanovit lhůtu pro konkrétní úkon. Je zřejmé, že žalovaný zásadně nebude schopen vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů. K otázce potřeby přeshraničního šetření uvedl, že z vyjádření DIA vyplývá, že ta považuje společnost Google za zpracovatele, podle žalovaného ale může v rámci posuzovaného účelu zpracování osobních údajů být v postavení správce. Určení postavení DIA a Google je pak podstatné pro posouzení plnění jejich povinností dle GDPR. Žalobce tak na jedné straně požaduje prošetření plnění povinností DIA podle čl. 12 a 15 GDPR, zároveň ale nesouhlasí s předáním věci jinému dozorovému úřadu. Postup žalovaného tak závisí na zjištěních a závěrech irského dozorového úřadu. Žalobce byl o tomto postupu informován dne 12. 12. 2024. Šetření stížnosti irský dozorový úřad dosud neukončil, žalovaný proto nemůže ve věci samé rozhodnout, v nejbližších dnech se ovšem chystá řízení přerušit.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

V.1 Základní legislativní a judikатурní východiska

15. Jak z pohledu věcného posouzení, tak i vlastních podmínek řízení bylo nutné se nejprve blíže zabývat povahou stížnosti dle čl. 77 GDPR, povahou následné reakce žalovaného a rozhodnou právní úpravou. Soud připomíná, že žalobce využil svého práva jako subjektu údajů podat u dozorového úřadu (tj. žalovaného) stížnost podle přímo použitelného předpisu – GDPR. Konkrétněji je toto právo v čl. 77 odst. 1 GDPR zakotveno tak, že *aniž jsou dotčeny jakékoli jiné prostředky správní nebo soudní ochrany, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení.*
16. Podle čl. 77 odst. 2 GDPR *dozorový úřad, kterému byla stížnost podána, informuje stěžovatele o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku, jakož i o možnosti soudní ochrany podle článku 78.*
17. Čl. 78 GDPR stanoví právo na účinnou soudní ochranu vůči dozorovému úřadu. Podle čl. 78 odst. 1 GDPR *aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každá fyzická nebo právnická osoba **právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká.*** (zvýraznění doplněno)
18. Podle čl. 78 odst. 2 GDPR *aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud se dozorový úřad, který je příslušný podle článků 55 a 56, stížností nezabývá nebo pokud neinformuje subjekt údajů do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti podané podle článku 77 či o jeho výsledku.* (zvýraznění doplněno)
19. Obdobné právo jako v čl. 78 GDPR, ale vůči správci nebo zpracovateli údajů, zakotvuje čl. 79 GDPR.
20. Konečně čl. 57 odst. 1 písm. f) GDPR, který primárně vymezuje „úkoly“ vnitrostátního dozorového úřadu, upřesňuje, že: *„zabývá se (dozorový úřad na svém území) stížnostmi, které mu podá subjekt údajů (...), a ve vhodné míře prošetřuje předmět stížnosti a v přiměřené lhůtě*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

informuje stěžovatele o vývoji a výsledku šetření, zejména v případech, kdy je zapotřebí další šetření nebo koordinace s jiným dozorovým úřadem.“

21. Výkladu čl. 77 a čl. 78 GDPR má napomáhat bod č. 141 odůvodnění GDPR, který upřesňuje, že: *„Každý subjekt údajů by měl mít právo podat stížnost u jediného dozorového úřadu, zejména v členském státě, kde má své obvyklé bydliště, a právo na účinnou soudní ochranu v souladu s článkem 47 Listiny, jestliže se domnívá, že byla porušena jeho práva podle tohoto nařízení, nebo pokud dozorový úřad na stížnost nereaguje, stížnost zcela či částečně odmítne či zamítne, nebo pokud nekoná, přestože je to nutné z důvodu ochrany práv subjektu údajů. Šetření, které následuje po podání stížnosti, by mělo být s výhradou soudního přezkumu provedeno v rozsahu, jenž je v daném případě přiměřený. Dozorový úřad by měl subjekt údajů v přiměřené lhůtě informovat o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku. Je-li v dané věci zapotřebí další šetření nebo koordinace s jiným dozorovým úřadem, měl by být subjekt údajů informován průběžně. [...]“*
22. Pokud jde pak o základní východiska nečinnostní žaloby, podle § 79 odst. 1 s. ř. s. platí, že *ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
23. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*
24. Předem aplikace citovaných ustanovení na projednávanou věc soud předesílá, že obdobnou nečinnostní žalobou (stejněho žalobce) proti žalovanému se nedávno zabýval NSS v opakovaně zmiňovaném rozsudku sp. zn. 1 As 71/2024. V něm NSS zdůraznil, že GDPR (a ani jeho hlavní adaptační zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů) nestanoví vlastní specifický rámec pro vyřizování stížností subjektů údajů dle čl. 77 GDPR. To ale podle NSS neznamená, že se žalovaný pohybuje mimo jakýkoli procesní (tedy i časový) rámec. V takovém případě podle NSS nastupuje jeden z principů vnitrostátní aplikace unijního práva – procesní autonomie členského státu. V tomto duchu se tak podle NSS rozhodování o stížnosti podle čl. 77 GDPR před českým dozorovým úřadem (žalovaným) bude řídit procesními pravidly správního řádu.
25. NSS se následně v bodech 24 - 26 uvedeného rozsudku zabýval povahou rozhodování žalovaného o stížnosti. S odkazem na rozsudek SDEU z 7. 12. 2023, *Land Hessen*, spojené věci C-26/22 a C-64/22, nejprve vyloučil výklad žalovaného, že by stížnost subjektu údajů dle čl. 77 GDPR byla prostým „podnětem“ dozorovému orgánu, z něhož by plynula pouze povinnost zpravit podatele o osudu jeho podnětu. SDEU v uvedeném rozsudku naopak zdůraznil, že z textu, smyslu i účelu čl. 77 a čl. 78 GDPR jasně plyne, že vnitrostátní dozorový orgán o stížnosti rozhoduje vydáním právně závazného rozhodnutí o právech a povinnostech subjektů údajů. NSS k tomu dodal, že *„[v] důsledku tohoto zpřesnění co do charakteru práv, které mají být přímo v řízení podle čl. 77 GDPR před vnitrostátním dozorovým orgánem chráněna, stejně jako typu rozhodnutí, které má daný dozorový orgán přijmout, se v českém právním rámci bude nepochybně jednat o rozhodnutí, která mohou založit, měnit, či rušit práva nebo povinnosti určitých osob (§ 67 odst. 1 správního řádu).* NSS tak uzavřel, že *„(ř)ízení*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

o žádosti podle čl. 77 GDPR je tedy s ohledem přinejmenším na práva a povinnosti daného subjektu údajů nezbytné podřadit pod řízení o žádosti podle Hlavy VI správního řádu.“
(zvýraznění doplněno)

26. Ačkoli zdejší soud do určité míry rozumí případným praktickým problémům, které plná aplikace úpravy správního řízení pro žalovaného přináší, když celý proces šetření stížnosti dle čl. 77 GDPR činí procesně značně náročný (lze mít přitom pochybnosti, zda ve vztahu k samotnému šetření stížnosti šlo o záměr unijního normotvůrce; viz též dále), neshledal přesvědčivý důvod se od citovaných závěrů NSS odchýlit. Lze je považovat za logický důsledek závěrů SDEU ve věci C-132/21 a spojených věcech C-26/22 a C-64/22 a zásady procesní autonomie členských států. Bez náležité vnitrostátní úpravy postupu žalovaného při vyřizování stížnosti dle čl. 77 GDPR nelze závěry SDEU realizovat jinak, než postupem dle obecných pravidel správního řádu, tj. cestou řízení o žádosti.

V.2 Průběh vyřizování stížnosti žalobce

27. Dále soud považuje za vhodné rekapitulovat skutkový stav věci. Ze shodných tvrzení stran i obsahu správního spisu se podává, že žalobce podal dne 15. 12. 2023 stížnost na správce osobních údajů DIA. Týkala se zpracování osobních údajů v souvislosti s využíváním služby reCAPTCHA v rámci žádosti o vyzvednutí dokumentu z Úschovny Czech POINT poskytované společností Google Ireland Limited. Podle žalobce předávání osobních údajů společnosti Google Ireland ze strany DIA postrádá právní důvod. Z této stížnosti žalovaný dále vycházel a později i činil kroky k jejímu prošetření.
28. K těm se ze správního spisu podává následující – první dva měsíce po podání stížnosti žalovaný neučinil ničeho; dalším založeným dokumentem je až žádost z 14. 2. 2024 o uplatnění opatření proti nečinnosti. Následně žalovaný úředním záznamem z 29. 2. 2024 do správního spisu zařadil výsledky šetření internetových stránek Czech POINT (snímky obrazovky) a dokumenty „Zásady ochrany soukromí Google“ a „Smluvní podmínky společnosti Google“. Téhož dne žalovaný požádal DIA na základě § 3 kontrolního řádu o spolupráci (sdělení a doložení požadovaných informací). Poté žalovaný dne 1. 3. 2024 zaslal žalobci „Informaci o stavu řešení stížnosti“ ve smyslu čl. 77 odst. 2 GDPR. V ní žalobce toliko stručně informoval, že v souladu s čl. 31 ve spojení s čl. 57 odst. 1 písm. f) GDPR požádal správce údajů DIA o spolupráci a že po jejich obdržení přistoupí k dalšímu postupu, o čemž jej bude informovat. Odpověď od DIA pak žalovaný obdržel dne 11. 3. 2024.
29. Ve správním spise je dále založeno vyřízení žádosti žalobce o provedení opatření proti nečinnosti. Od té doby (tj. od 5. 3. 2024) nečinil žalovaný stran stížnosti další kroky. Žalobce posléze dne 2. 4. 2024 podal další žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žalobce v ní mimo jiné uvedl, že 1. 3. 2024 (poté, co obdržel informaci o stavu řešení) původní žádost doplnil, ale žalovaný měl být od 1. 3. 2024 nečinný. V doplnění stížnosti nově uvedl, že požádal DIA o informace na základě čl. 15 GDPR, a opětovně se domáhal zahájení správního řízení a rozhodnutí o jeho stížnosti. Tuto žádost založil žalovaný do spisu (viz výše). Dne 14. 6. 2024 pak zaslal žalobci další informaci o stavu řešení stížnosti. Žalobci sdělil, že DIA mu již poskytla požadované informace ohledně posuzovaného zpracovávání osobních údajů, které žalovaný dále vyhodnocuje a následně rozhodne o dalším procesním postupu, o kterém bude žalobce informovat. Žalobce poté dne 26. 6. 2024 zaslal žalovanému zprávu, ve které sice potvrdil obdržení informace o stavu řešení stížnosti z 14. 6. 2024, žalovaný v něm ale podle něj nijak nerefletoval doplnění stížnosti z 1. 3. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

30. Jako poslední (již po podání posuzované žaloby) žalovaný do spisu založil úřední záznam o pořízení kopie některých dokumentů ze spisu za účelem předání části stížnosti dozorovému úřadu Irsku, a to z důvodu, že službu reCAPTCHA provozuje společnost Google Ireland se sídlem v Irsku. Podle žalovaného totiž z vyjádření DIA vyplynulo podezření, že (minimálně) ve vztahu k účelu zpracování osobních údajů (označeného jako nezbytné pro poskytování, udržování a zlepšování služby reCAPTCHA) je společnost Google Ireland správcem takto zpracovávaných osobních údajů, ačkoli dle DIA je zpracovatelem. Podle žalovaného tak existuje podezření, že společnost Google za tímto účelem nezaložila zpracování osobních údajů na příslušném právním základu dle čl. 6 odst. 1 GDPR. Doplněnou částí stížnosti (porušení čl. 15 GDPR) se měl žalovaný dále zabývat. O tom žalobce zpravitel dne 12. 12. 2024 sdělením pod č. j. UOOU-05045/24-8.

V.3 Podmínky řízení

31. V návaznosti na předestřená východiska i skutkový stav věci je zřejmé, že jsou splněny podmínky řízení.
32. Nemůže být pochyb o tom, že se žalobce domáhá vydání rozhodnutí ve věci samé, jež bude následně přezkoumatelné soudem v režimu § 65 s. ř. s. (např. rozsudek NSS z 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). Žalovaný byl povinen o stížnosti žalobce vydat rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu, resp. ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobce se může nečinností žalobou domáhat vydání rozhodnutí o své stížnosti.
33. Pokud jde o naplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany (a včasnosti žaloby), musel soud vyjasnit, v jaké lhůtě byl žalovaný povinen o stížnosti rozhodnout. V tomto směru soud poukazuje na rozsudek sp. zn. 1 As 71/2024, v němž dospěl NSS k závěru o aplikaci ustanovení o lhůtách ve správním řízení, a to § 71 odst. 3 správního řádu. To taky znamená, že žalovaný je povinen o stížnosti podle čl. 77 GDPR rozhodnout bezodkladně, nejpozději však do 30 dnů od zahájení řízení; tato lhůta může být prodloužena až o 30 dnů, jde-li o zvlášť složitý případ. Jak již soud naznačil výše, plnou aplikaci úpravy správního řádu na prošetření stížnosti nepovažuje za samozřejmou, tím spíše ne u lhůty k vydání rozhodnutí. Příslušný předpis, tj. GDPR totiž stanoví lhůtu vlastní – povinnost dozorového úřadu informovat stěžovatele o stavu řešení stížnosti do tří měsíců od jejího podání dle čl. 78 odst. 2 GDPR. Podle NSS ovšem tento požadavek není to samé jako povinnost o ní rozhodnout: „[...]do tří měsíců od podání stížnosti musí příslušný vnitrostátní dozorový úřad přinejmenším „projevit známky života“. Nejedná se však o specifickou úpravu lhůty pro vydání rozhodnutí.“ S tím soud souhlasí, má však za to, že pokud unijní normotvůrce považoval v těchto případech za nutné určitou lhůtu vyslovit, přičemž vycházel z toho, že postačí, aby v dané lhůtě dozorový úřad stěžovatele „teprve“ informoval o stavu řešení stížnosti (nepředpokládal tak nutně ani její konečné vyřízení), může se aplikace výrazně kratší lhůty, nadto pro vydání rozhodnutí, jevit nepřiměřeně přísná danému procesnímu postupu (má-li žalovaný rozhodnout bezodkladně, resp. do 30 dnů, vyznívá požadavek na informování do 3 měsíců nesmyslně). Jinými slovy je otázkou, zda v situaci, kdy zvláštní předpis (GDPR) stanoví odlišnou lhůtu od obecné úpravy správního řádu, byť výslovně neoznačenou jako lhůtu k vydání rozhodnutí, nepovažovat tuto při absenci jiné zvláštní úpravy za nejlepší „zdroj“ příslušného procesního pravidla, tj. i za lhůtu pro vydání rozhodnutí (jak ostatně zdejší soud původně dovozoval; např. usnesení z 25. 1. 2024, č. j. 15 A 141/2023 - 35). Tím spíše je tomu tak, pokud samo GDPR váže v čl. 78 odst. 2 možnost soudní ochrany právě na lhůtu tří měsíců. Na druhou stranu, i pokud by snad soud odchylně Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

od připomínaného závěru NSS nepovažoval za zákonnou lhůtu onu obecnou lhůtu dle § 71 odst. 3 správního řádu, není v nyní posuzované věci pochyb o tom, že i taková případná delší lhůta již marně uplynula; soud též nemohl přehlédnout, že GDPR nebrání přísnější (pro stěžovatele příznivější) procesní úpravě a naznačené závěry zdejšího soudu by tak oproti názoru NSS působily v neprospěch jednotlivce – rozhodl se proto nakonec z právě popsanych důvodů tento názor následovat, je jím ostatně quasiprecedenčně vázán a musel by snést skutečně přesvědčivé důvody pro postup opačný (což okolnosti nynější věci ani nevyžadují).

34. Pro posouzení včasnosti nynější žaloby z toho vyplývá, že podáním žádosti dne 15. 12. 2023 bylo ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno správní řízení o žádosti žalobce [a ten je jeho účastníkem podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Žalovaný tak měl rozhodnutí vydat nejpozději 15. 1. 2024, resp. 13. 2. 2024 (o prodloužení lhůty o 30 dní ovšem ze správního spisu nic nevypovídá a žalovaný se jej nedomáhá). Jednorocní lhůta pro podání žaloby by uplynula 15. 1. 2025, resp. 13. 2. 2025. Žaloba podaná dne 1. 10. 2024 je ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. včasná. Soud dodává, že pokud by počátek lhůty odvíjel až od doplnění stížnosti z 23. 2. 2024, tím spíše by žaloba byla včasná.
35. V návaznosti na uvedené lhůty pro vydání rozhodnutí má soud za splněnou i podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany podle § 79 s. ř. s. (podle soudu není přitom pravda, že by jejich podání čl. 78 odst. 2 GDPR nevyžadoval, jak tvrdí žalobce, ten toliko nevylučuje souběžné podání různých prostředků ochrany – uplatní se standardní požadavky národní procesní úpravy).
36. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 14. 2. 2024 (tedy den po uplynutí případně prodloužené 60 denní lhůty pro vydání rozhodnutí) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žalovaný na to reagoval přípisem z 5. 3. 2024 s tím, že dle čl. 78 odst. 2 GDPR musí dozorový úřad (žalovaný) podatele informovat do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti, přičemž podle žalovaného tato lhůta nebyla doposud překročena (současně s tím jej informoval o dalším postupu žádosti o součinnost DIA). Žalovaný též uvedl, že ve věci předčasně podané žádosti o ochraně proti nečinnosti již nebude dále komunikovat. Žalobce poté dne 2. 4. 2024 podal (zřejmě v reakci na doplnění své stížnosti z 1. 3. 2024) další žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, kterou žalovaný úředním záznamem z 5. 4. 2024 bez dalšího založil do spisu.
37. Je tak nepochybné (účastníci to nerozporují), že žalobce splnil podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. Žalovaný měl o stížnosti rozhodnout do 30 dnů od podání žádosti, již první žalobcová žádost z 14. 2. 2024 podle § 80 správního řádu byla podána po lhůtě pro vydání rozhodnutí a byla bezvýsledná – nadřízený správní orgán žalovaného tvrzenou nečinnost žalovaného neoprávněně s odkazem na lhůtu tří měsíců neuznal. Tím spíše byla bezvýsledným vyčerpáním prostředku ochrany druhá žádost z 2. 4. 2024 (jednoznačně ve vztahu k první části stížnosti z 15. 12. 2023 a patrně i ve vztahu k jejímu doplnění z 1. 3. 2024, když žalovaný neuvedl důvody, pro které lhůtu 30 dnů prodlužuje na 60 dnů). Na žádost z 2. 4. 2024 vyřizující orgán nijak v rámci lhůty pro její vyřízení nereagoval (založil ji do spisu). Je tak zřejmé, že lhůta pro vydání opatření proti nečinnosti ke dni podání žaloby uplynula (srov. rozsudek NSS z 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 344/2016 - 22). Žalobce byl oprávněn žalobu podat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

38. Soud tak mohl přistoupit k posouzení důvodnosti žaloby. Především ještě, že v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Soud rovněž neshledal důvod nařídit jednání z důvodu dokazování, ve věci bylo možné vyjít z předloženého spisového materiálu a tvrzení stran. Dosavadní průběh věci ostatně není mezi stranami sporný a je dostatečně zřetelný i z jejich podání. Pokud jde o důkazní návrhy, žalobce k žalobě přiložil text své žádosti podle § 80 správního řádu z 2. 4. 2024, který je součástí správního spisu. Dále v replice k důkazu označil obsah spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 46/2024, jehož obsah soud mohl seznat v rámci své rozhodovací činnosti bez potřeby dokazování (nadto ve věci nebyl ani nijak potřebný). Žalobce dále (nad rámec obsahu správního spisu) odkázal na odborné práce týkající se práva na spravedlivý proces¹ a otázky sporného řízení dle § 141 správního řádu² a další. Soud z procesní opatrnosti doplňuje, že ani ty, jak vyplýve z argumentace soudu, nebyly pro řešení nynější věci relevantní, soud tak jimi nedokazoval.

V.4 Důvodnost žaloby

39. Jak již soud konstatoval, žalobce se může nečinností žalobou domáhat vydání rozhodnutí o jeho stížnosti podané na základě čl. 77 GDPR. Soud proto musel posoudit, zda žalovaný rozhodnutí vydal, či nikoliv, ačkoli došlo k uplynutí lhůty pro jeho vydání (příp. zda nebyly dány okolnosti, které by lhůtu pro jeho vydání objektivně stavěly).
40. S ohledem na výše uvedené lze vycházet ze závěrů NSS, podle nichž musí žalovaný o stížnostech podle čl. 77 GDPR rozhodnout do 30 dnů, resp. 60 dnů od zahájení řízení o žádosti. Soud tak nyní mohl přistoupit k posouzení toho, zda tak v případě stížnosti učinil, či nikoliv. S ohledem na popsany průběh vyřizování stížnosti dospěl soud k závěru, že žalovaný nejenže rozhodnutí o stížnosti nevydal, ale že je rovněž nedůvodně nečinný. V první řadě nemůže být sporu, že o stížnosti, resp. jejím doplnění z 1. 3. 2024 nerozhodl ve lhůtě bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů podle § 71 odst. 1 a 3 správního řádu a ani v potenciálně prodloužené lhůtě o dalších 30 dní (nehledě na to, že se žalovaný takového prodloužení ani nedovolává). Zároveň ze správního spisu ani tvrzení stran nevyplývají žádné relevantní důvody pro stavění lhůty, popřípadě jiné překážky vydání rozhodnutí, zapříčiněné např. podílem žalobce na průtazích v řízení (překážkou rozhodně nemůže být nedostatek personálních kapacit).
41. Soud nepřehlédl, že žalovaný v řízení konal (vyžádal vyjádření DIA, předal věc irskému dozorovému úřadu, žalobce o postupu dvakrát stručně informoval), nicméně, kromě toho, že je mezi samotnými úkony poměrně značný časový odstup, nemění to nic na tom, že stížnost definitivně nevyřídil a dokonce z ničeho ani nevyplývá, že by k vyřízení (vydání rozhodnutí) bezprostředně směřoval. Konkrétně lze žalovaným řešené otázky rozdělit na dva základní okruhy, tj. na problematiku nástroje reCAPTCHA užívaného DIA v rámci žádosti o vyzvednutí dokumentu z Úschovny Czech POINT a poskytovaného společností Google Ireland Limited, a na problematiku vznesenou v doplnění stížnosti z 1. 3. 2024 v souvislosti se žádostí o informace o zpracování dle čl. 15 odst. 1 písm. a) až h) GDPR ze strany DIA.

¹ Mikule, L. *Právo na spravedlivý proces a české správní řízení*. Disertační práce, Právnická fakulta, Univerzita Karlova (2007). <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/8557>.

² Svěráková, J. *Vybrané problémy právní úpravy sporného správního řízení*. Rigorózní práce. Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

42. Pokud jde o nástroj reCAPTCHA, z vyjádření i předložených podkladů vyplývá, že stížnost žalobce v této části předal žalovaný irskému dozorovému úřadu podle čl. 56 GDPR, jako tzv. vedoucímu dozorovému úřadu pro společnost Google Ireland Limited. Specifikace, resp. konkrétní úkon onoho předání, se v předloženém spise nenachází, z pozdějšího vyjádření žalovaného z 12. 12. 2024 vyplývá, že již k němu došlo a že irský dozorový úřad svou roli ve smyslu čl. 56 odst. 4 GDPR přijal – potom je ovšem příslušný k vydání rozhodnutí on, nikoli žalovaný [ten by měl v souladu s čl. 60 odst. 7 stěžovatele (žalobce) o rozhodnutí pouze informovat]. Řízení u irského dozorového úřadu tak nelze dle soudu označit za řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu, jež by snad odůvodňovalo přerušení řízení, ani jako úkon dožadání *sui generis*, který by stavěl lhůtu k vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu. I kdyby však takovou možnost soud připustil, nemění to nic na tom, že lhůta k vydání rozhodnutí již beznadějně uplynula a zpětně její běh již obnovit či prodloužit nelze (rozsudek NSS z 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20, č. 2871/2013 Sb. NSS).
43. Žalovaný ostatně až na výzvu soudu ke sdělení o aktuálním stavu řízení uvedl, že se řízení chystá v dohledné době přerušit. Soud k tomuto avizovanému úkonu, jenž má navíc nastoupit skoro tři měsíce poté, co chtěl žalovaný k předání stížnosti do Irska přikročit, nemohl s ohledem na právě uvedené nijak přihlížet. Jakkoli není pravdou tvrzení žalobce, že by mu případné přerušení řízení bránilo v ochraně proti nečinnosti, neboť by se případně mohl bránit odvoláním (rozkladem) či nečinnostní žalobou, nemůže to vést k jinému závěru, než že lhůta k vydání rozhodnutí dávno uplynula.
44. Naopak to jen potvrzuje, že řízení u žalovaného nadále alespoň formálně trvá a žalovaný je stále v prodlení s vydáním rozhodnutí. Je třeba vycházet z toho, že stížností žalobce bylo zahájeno v České republice správní řízení (týkající se primárně pochybení DIA), v němž musí žalovaný rozhodnout – ač není na soudu, aby určoval, jak má žalovaný postupovat, je zřejmé, že ten musí následně buď určit a zdůvodnit, že případné pochybení společnosti Google je předpokladem pro závěr o pochybení DIA při užívání nástroje reCAPTCHA a že je nutné na závěry irského orgánu vyčkat, nebo řízení v této části ukončit (zastavením či konstatováním nedůvodnosti stížnosti ve vztahu k DIA). V každém případě, nyní soud musel konstatovat nečinnost žalovaného.
45. Pokud jde o druhou část stížnosti, podávající se z doplnění z 1. 3. 2024, sám žalovaný uvádí, že tuto část dále vyřizuje, nicméně i zde jednoznačně uplynula lhůta k vydání rozhodnutí (počítání od 1. 3. 2024), tudíž i v této části je žalovaný jednoznačně nečinný.

V.5 Další námitky žalobce

46. Pouze nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud dodává, že domáhal-li se žalobce zahájení sporného řízení dle § 141 správního řádu (se správcem údajů jako druhou stranou sporu), není pro to v kontextu projednávané věci právní základ. Dikce čl. 77 GDPR (a ostatně ani zákon č. 110/2019 Sb.) nestanoví základ pro vedení takového sporu, předmětem postupu dle čl. 77 GDPR je stížnost směřující k dozorovému úřadu, nikoliv spor vůči správci/zpracovateli údajů, který by měl dozorový úřad rozhodnout. Dozorový úřad stížnost „pouze“ prověří, a o výsledku šetření poté musí formálně (ve správním řízení) stěžovatele zpravit – jedná se přitom o standardní řízení o žádosti, nikoli o sporné řízení. Soud nyní o nemůže rozhodovat o tom, že by snad mělo být zahájeno ještě jiné (sporné) řízení, pouze podotýká, že GDPR případné soukromoprávní spory (nikoliv v režimu § 141 správního řádu, ale např. cestou občanskoprávní žaloby) nepochybně nevylučuje, ale Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

závazně je nezakládá. K tomu soud žalobce odkazuje na dikci čl. 77 odst. 1 věta první a čl. 79 GDPR a jím zmiňovaný rozsudek SDEU ve věci C-132/21.

47. Pokud jde o žalobcem namítané paralelní procesy (viz postup podle § 3 kontrolního řádu), žalobce v rámci kontrolních postupů vůči jiným subjektům skutečně nemůže uplatňovat svá práva, tato skutečnost se ale nijak nedotýká předmětu tohoto řízení. Neznamená to totiž, že je tím jakkoli znemožněno vedení řízení o jeho stížnosti dle čl. 77 GDPR. Bez ohledu na to, jaké opatření pro prošetření stížnosti a na základě čeho (ať již po provedení kontroly dle kontrolního řádu, resp. přestupkového řízení) dozorový úřad učiní vůči správci/zpracovateli údajů, má žalobce právo být formalizovaným způsobem spraven o tom, jak bylo vyhodnoceno (prošetřeno) jeho podezření na porušování pravidel na ochranu osobních údajů. Takové rozhodnutí dozorového úřadu pak je skutečně plně přezkoumatelné správními soudy (bod 143 odůvodnění GDPR). Je tak třeba shrnout, že stěžovatel (zde žalobce) se toliko může domáhat vydání rozhodnutí o jeho stížnosti, popřípadě se poté domáhat soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného o jeho stížnosti (jak ostatně žalobce sám mnohokrát zdůrazňoval), nemůže se však, tím spíše ne, v řízení o zásahové žalobě, domáhat toho, aby soud žalovanému určoval, zda a jaké procesní prostředky má v rámci svého postupu použít. Žalobci totiž nelze přisvědčit v tom, že by mu takové vedlejší procesy bránily v účinné ochraně proti nečinnosti žalovaného. Je pak na žalovaném, zda případně posuzování konkrétní stížnosti opodstatní přerušení řízení, a zda k tomu žalovaný přistoupí. Pokud žalovaný řízení nepřerušil a ani ve lhůtách podle § 71 odst. 3 správního řádu nerozhodl, bylo vzhledem k závěrům NSS možné podat nečinnostní žalobu.
48. Mimoběžným je pak žalobcův návrh na předložení předběžných otázek SDEU za účelem výkladu čl. 77 a 78 GDPR. S ohledem na výše uvedené závěry zdejšího soudu (a NSS) je zřejmé, že veškeré žalobcem formulované otázky (kdy lze podat nečinnostní žalobu po podání stížnosti, možnost zahájit sporné řízení, rozsah přezkoumatelnosti rozhodnutí o stížnosti, vede-li žalovaný současně „jiné správní řízení“ o téže stížnosti) jsou výkladem českého procesního práva, nikoliv práva unijního (viz již zmíněná procesní autonomie členských států), přičemž nezbytná východiska již byla SDEU zodpovězena (viz výše). Soud tak konstatuje, že ani v nynější věci nevyvstala žádná otázka výkladu unijního práva, zdejší soud nadto není povinen předběžnou otázku podat (není soudem poslední instance).
49. Závěrem soud opravdu již jen na okraj podotýká, že je třeba respektovat institut stížnosti podle čl. 77 GDPR, jak jej navrhnul unijní zákonodárce. S ohledem na to, že zákon č. 110/2019 Sb. skutečně pro tyto „obecné“ stížnosti žádný procesní rámec nestanoví, je třeba aplikovat obecný procesní předpis – správní řád, a to včetně lhůt v něm uvedených. Pokud má žalovaný pocit, že vyřizování stížností podle čl. 77 GDPR je specifickou oblastí, která je časově a procesně náročnější, nezbyvá soudu nic jiného, než jej toliko odkázat na případný návrh legislativní změny v této oblasti. Do té doby je třeba respektovat postup, jak jej soud nastínil výše.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal důvodnou, v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. proto žalovanému výrokem I uložil vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti. Lhůtu stanovil v délce 30 dnů s přihlédnutím ke standardní zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí. Na jejím horním limitu pak uvedenou povinnost žalovanému uložil s přihlédnutím k povaze věci, jež se skládá ze dvou relativně samostatných částí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

51. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů. Žalobce nebyl v řízení před soudem zastoupen, má tudíž právo jen na náhradu nákladů ve výši soudního poplatku za podání žaloby (2 000 Kč). Žalobce sice v petitu žaloby požadoval „*náklady řízení, náklady zastupování*“, a to včetně příslušenství. S ohledem na to, že ve smyslu rozsudku NSS z 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, č. 3344/2016 Sb. NSS, soudu neprokázal vynaložení dalších nákladů v souvislosti s úkony, které v řízení učinil, soud mu nemohl jejich náhradu přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. února 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.